

נולד: ב - 9.11.1910

נפטר: ב - 1.1.2005

בן למנוחה ויצחק פלטנוביץ'

היה נשוי לחייקה (שפילברג)

אב ליונתן, רחל ואיקי פלד

נולד בעיירה קטנה על גבול פולין-גרמניה. משפחתו הייתה דלת אמצעים, האב נגר במקצועו ובבית תשעה ילדים. מרדכי הצעיר שבהם. ידע עברית מילדותו הודות לכך שלמד בבית-ספר יהודי. ב-1925 נוסד בעיירה קן שומרי ומרדכי הצטרף אליו. עבר שתי הכשרות והוכשר כנגר מקצועי, חלק למד מאביו והשלים את הידע אצל איכרים פולנים. ב-1932 קיבל סרטיפיקט (אישור עליה לארץ-ישראל) והצטרף אל חברי ההכשרה, קבוצת "פלנטי" ברחובות, ששכנה על "גבעת האהבה". מרדכי מצא עצמו מהר מאוד במרכז העשייה. עובד חרוץ, אינטליגנטי, שאף פעם אינו מרים ידיים ואומר: "לזה אין פתרון". בנה עם חבריו מכבסה, מאפיה, נגריה וגם חדר-אוכל. תקופת הצמיחה של הקיבוץ הייתה עבורו תקופה סוערת ומלאת עניין, בה מימש את כישוריו ויכולתו הרבה כיוזם, מארגן ובונה. עם חייקה התקשר כאשר מילאו שניהם את תפקיד סדרן וסדרנית העבודה. עלה עם הגרעין להתיישבות בקיבוץ רמת-יוחנן, שם התמזגו עם "קבוצת הצפון". בשנת 1940 הוחלט במוסדות התנועתיים לבצע חילופי אוכלוסין עם קיבוץ בית-אלפא. מרדכי התנגד למעבר לבית-אלפא, אך קיבל את דעת הרוב. מרדכי יזם את הקמת הנגרייה בקיבוץ, לאחר שניהל מאבק עיקש עם המתנגדים לכך, הפך למנהל הנגרייה למשך שנים רבות ונחשב לבר-סמכא בקיבוץ בכל הנוגע לענייני נגרות וריהוט.

כל השנים מילא תפקידים ציבוריים, בתחום החינוך, שימש מזכיר, ועיקר גאוותו דווקא על התקופה בה ריכז את ועדת החברים, שקידמה את הציוד הביתי: חלוקת מקררים לדירות וקביעת תקציב לריהוט. היה בו מיזוג נפלא ונדיר בין איש המשק והבנייה, לאיש חברה ותרבות. כאשר פרש מהנגרייה, בגיל מבוגר, השאיר בידיו חדרון ובו מספר כלים ומכשירים וידיו מלאו עבודה. בעיקר בלטו דגמים שהכין, שחזורים מיניאטוריים של מבנים שונים בקיבוץ ומשחקים אותם חילק בין בתי הילדים. מדי פעם הכין תערוכה של עבודותיו, אותה מיקם בכניסה לחדר-האוכל, להנאת החברים.

מספר שנים לאחר שנפטרה חייקה, קשר עצמו עם שרה שבת, וחברותם המופלאה הפכה לשם דבר בקיבוץ. על כך אמר: "לא ביקשנו רשות מאף אחד, פשוט התיידדנו, וכשפסקו ארוחות הערב הכלליות, אכלנו יחד. יצאנו יחד לאירועי תרבות וטיולים, והחברות הלכה והתהדקה". מרדכי הפליא את כל מכריו בחיוניות הרבה שאפיינה אותו עד גיל מבוגר מאוד: עבד, יצר, התעניין, הרבה לספר. בחג ה-80 של הקיבוץ אמר בשיחה: "כל חלומנו היה קיבוץ – ועשינו קיבוץ. חיינו היו תמיד ייחודיים וחיוביים, מלאי אתגרים, מלאי חוויות של עשייה".

יונתן, בנו הבכור:

"שנות חייו של אבא הן שנות תקומת עם ישראל ובניין הארץ. מרדכי השתתף במו ידיו בבניין הארץ: בניית הכפר גיבתון וברמת-יוחנן השתייך לקבוצת הבניין, שבנתה שכונות בקריית-חיים ובכפר-אתא. אבא הרבה לספר לנו על אירועים 'לאומיים' בהם היה שותף: קבלת אוניית מעפילים בחוף נהריה, עלייה על הקרקע של קיבוץ חניתה במסגרת 'חומה ומגדל' ועוד. אבא היה איש משפחה, דואג וטפל, שיצא אינו לטיולים ברחבי הארץ, משחק ומספר סיפורים. סבא נהדר לנכדיו, והיה לו קשר מיוחד עם כל אחד מהם. הוא דאג לשמור על קשר עם כל בני המשפחה, בארץ ובעולם, והיווה מעין ציר מרכזי של המשפחה. לימים, כאשר אימא חלתה, ריגש אותנו לראות באיזו מסירות ואהבה טיפל בה.

לשרה נאמר – הקשר שלכם היה מופלא בעינינו. אנחנו, הצעירים, יכולנו ללמוד מכם דבר או שניים על אהבה וחברות".